

... alebo o tom, v čom vlastne spočíva podstata a povaha duchovného života.

Ostaňme ešte chvíľu pri minulej katechézke 616 o podstate nehrešenia a zmysle samotného kresťanstva: vybudovať si zo seba navzájom „dom“, ktorý mohol byť Kristovou mocou prenesený spolu s nami do večnosti a v ktorom budeme naveky žiť v Nebeskom Jeruzaleme, ktorého súčasťou sa tento náš „dom“ stane.

Rob Dreher v knihe *Benediktova voľba* píše, že dnes cestou pre kresťanstvo na Západe je „budovať prosperujúce subkultúry“, malé komunity kresťanov, pripomínajúce niekdajšie benediktínske opátstva uprostred barbarského sveta. Kedy to tak ale v kresťanstve nebolo?

Svet nikdy nebude Božím Kráľovstvom a Cirkev nikdy so svetom nesplynie. Vždy bude vo svete, ale nie zo sveta (Jn 7,14-16), vždy bude oným „malým stádom“ (porov. Lk 12,32).

Zhromažďujeme sa v Cirkvi, aby sme si uprostred sveta vybudovali *alternatívnu realitu*, paralelnú spoločnosť, niečo ako *tieňový svet* – aj doslova, pretože je pozemským tieňom opravdivého Sveta, o ktorom vraví Boh „*Hľa, všetko robím nové*“ (Zjv 21,5).

Takto to pochopila už raná Cirkev na Turíce, keď sa všetci, čo uverili, zhromaždili, aby spoločne sami zo seba vybudovali Božiu stavbu, Boží dom, svoj nový príbytok, ktorý pretrvá až do večnosti, svoj večný Dom v Nebi: „*Všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné. Predávali pozemky a majetky a rozdeľovali ich všetkým, podľa toho, ako kto potreboval. Deň čo deň svorne zotrvali v chráme, po domoch lámali chlieb a s radosťou a úprimným srdcom požívali pokrm*“ (Sk 2,44-46). V tom je zmysel a princíp.

Ako inak by toto zhromažďovanie mohlo prebiehať, než tak, že sa najprv zhromaždia dvaja, možno traja ľudia v Kristovom Mene (Mt 18,20), aby si spoločne postavili svoj nový príbytok na večnosť tým, že sa sami stanú jeho živými kameňmi a vbudujú sa do spoločenstva, ktorým sú si v Cirkvi navzájom? Chápeme, prečo blahej pamäti sv. Ján Pavol II. pokladal malé *bázové spoločenstvá* za podmienku živosti farnosti aj Cirkvi. Ako inak, než práve takto, cez konkrétne vzťahy konkrétnych ľudí – a nie cez nejakú anonymnú masu – je možné niečo podobné vykonať? Slovom Hansa Buoba: „*Ak bude v každej obci a v každom meste našej zeme práve takáto živá bunka, a Pán tým myslí dvoch alebo troch ľudí, život z nej bude prúdiť ďalej. Je to počiatok nového života.*“

A čím iným je život tejto bunky, než *prevzatie pastoračnej zodpovednosti* za seba navzájom i za Cirkev a za svet, ako to sv. Ján Pavol II. definuje v druhej podmienke živosti farnosti i Cirkvi? A čím iným oná *pastoračná starostlivosť* je, než naplnením slov Písma: „*Podľa toho, kto aký dar dostal, slúžte si navzájom ako dobrí správcovia mnohotvárnej Božej milosti*“ (1 Pt 4,10)? „*Nerobte nič z nevráživosti ani pre márnú slávu, ale v pokore pokladajte jeden druhého za vyššieho. Nech nik nehľadá iba na svoje vlastné záujmy, ale aj na záujmy iných*“ (Flp 2,3-4)? „*Zmyšľajte rovnako, rovnako milujte, buďte jedna duša a jedna myseľ*“ (Flp 2,2)? „*Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás. Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov*“ (Jn 15,12-13)? „*Ak teda trpí jeden úd, trpia spolu s ním všetky údy, a ak vychvaľujú jeden úd, radujú sa s ním všetky údy. Vy ste Kristovo telo a jednotlivo ste údy*“ (1 Kor 12,26-27)? „*Majte účasť na potrebách svätých, buďte pohostinní. Žehnajcie tých, čo vás prenasledujú - žehnajcie a nepreklinajte! Radujte sa s radujúcimi, plačte s plačúcimi! Navzájom rovnako zmyšľajte; a nezmyšľajte vysoko, ale prikláňajte sa k nízkym. Nebuďte múdri sami pre seba. Nikomu sa neodplácajte zlým za zlé; usilujte sa robiť dobre pred všetkými ľuďmi. Ak je to možné a závisí to od vás, žite v pokoji so všetkými*

ľuďmi“ (Rim 12,13-18)? Ako k tomu dodáva pápež František: „*Spomeňme si, ako Ježiš pozýval svojich učeníkov venovať pozornosť detailom. Malý detail, že sa minulo víno na slávnosti. Malý detail, že chýbala jedna ovca. Malý detail, že vdova darovala svoje dve mince. Malý detail, že treba zásobu oleja do lúčok, keď sa ženich zdrží. Malý detail, že žiada svojich učeníkov, aby zistili, koľko majú chlebov. Malý detail, že mal pripravené ohnisko a rybu na rošte, keď čakal svojich učeníkov na úsvite*“ (Gaudete et exsultate 144). „*Spoločenstvo, ktoré uchováva malé detaily lásky, v ktorom sa jeho členovia starajú jeden o druhého a vytvárajú otvorený a evanjelizačný priestor, je miestom prítomnosti Vzkrieseného, ktorý ho posväcuje podľa plánu Otca*“ (Gaudete et exsultate 145).

A čo iné je potom *duchovný život*, než odhaľovanie, čo vo mne bráni tomu, aby som takto žil s mojimi bratmi a sestrami v Cirkvi (bez ohľadu na to, ako to zvládajú oni, veď aj keby boli moji smrteľní nepriatelia a nielen moji nedokonalí bratia a sestry na rovnakej ceste k svätosti, aj tak by som ich mal milovať!) a v sile Božej milosti odstraňovanie všetkých prekážok takéhoto života a takejto lásky, ako nabáda sv. Ján Pavol II., keď hovorí, že musíme „*premáhať egoistické pokušenia, ktoré nás neustále napádajú a budia rivalitu, kariérizmus, nedôveru a žiarlivosť*“ (Novo millennio ineunte 43)?

Kruh sa uzatvára, keď si spomenieme, že Ján, ako sme ho spomínali v minulej úvahe, stotožňuje bezhriechnosť práve so spravodlivosťou, keď konáme nie svojvoľne, ale podľa Boha: „*Ak viete, že [Kristus] je spravodlivý, vedzte, že každý, kto koná spravodlivo, z neho sa narodí*“ (1 Jn 2,29) a toto naše konanie a život podľa Boha sa prejavuje práve vzájomnou láskou, budujúcou náš nový dom, Cirkev: „*Milovaní, milujte sa navzájom, lebo láska je z Boha a každý, kto miluje, narodil sa z Boha a pozná Boha. Kto nemiluje, nepoznal Boha, lebo Boh je láska*“ (1 Jn 4,7-8 SSV) – a teda „*láska*“ je u Boha a teda aj u nás synonymom „*spravodlivosti*“ a jej ovocím je jednota Cirkvi, Božej Rodiny, Kristovho Tela.

Čo iné je potom život tejto Rodiny, než to, že si svojimi nedostatkami, nedokonalosťami a chybami vzájomne slúžime pri odhaľovaní týchto nedokonalostí každý sám v sebe (práve tým, že si uvedomujeme, že nám tu niečo vadí, tam niečo lezie na nervy a zase inde čosi štvie, zraňuje, uráža, ponizuje – to všetko odhaľuje našu vnútornú pýchu a sebeckosť, korene hriechu a prekážky nebeského života) a súčasne si svojou láskou, vierou, nádejou, súcitom a milosrdenstvom i odpúšťaním navzájom pomáhame prekonať ich a byť z nich v sile Božej milosti uzdravení a oslobodení?

Ak toto robíme, ak takto žijeme, zhromaždení a vzájomne si pomáhajúci k svätosti, čiže k dokonalosti lásky, potom sme cirkvou, potom sme opravdivou *Božou stavbou* a sami zo seba budujeme svoj večný príbytok, svoju vlastnú časť Nebeského Jeruzalema, ktorá v ňom ostane naveky a my s ňou.

Toto je podstata nášho nového života v Kristovi: Sme budovateľmi Cirkvi. Ona je *joint venture*, spoločný podnik Boha a človeka. Ona je Archou, určenou na to, aby sa plavila vlnami večnosti v žiare Božej slávy – a zem je *lodenicou*, kde ju sami zo seba stavíme tým, že sa učíme byť jedno Telo, Kristovo Telo, a jeden Duch, Boží Duch. „*Nemýľte sa: Boh sa vysmievať nedá. Čo človek zaseje, to bude aj žať. Lebo kto seje pre svoje telo, z tela bude žať porušenie. Ale kto seje pre ducha, z ducha bude žať večný život. Neúnavne konajte dobro, lebo ak neochabneme, budeme v pravom čase žať. Kým teda máme čas, robme dobre všetkým, ale najmä členom rodiny veriacich*“ (Gal 6,7-10).